

комунальними послугами та іншими видами робіт, запровадження державно-приватного партнерства, обґрунтовано необхідність створення Державного житлово-комунального фонду (можливо, на правах комерційного банку), який би забезпечував фінансування галузі житлово-комунального господарства та благоустрою, здійснював пільгове кредитування та фінансування приватних підприємств, що забезпечують розвиток галузі; е) обґрунтовано необхідність оптимізації системи житлово-комунальних організацій шляхом їх реорганізації у відповідні підприємства з надання чітко визначеного переліку комунальних послуг.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАХОДИ РЕАБІЛІТАЦІЇ ІНВАЛІДІВ

Тодосієнко В.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС Кривчук В.О.

Соціальна адаптація є закономірним та обов'язковим явищем, адже всі члени суспільства мають бути відносно монолітними у своїй ідейно-мотиваційній складовій співіснування. Індивіди набувають статусу соціального об'єкта як завдяки особистісним психологічно-інтелектуальним якостям, так і за допомогою соціуму, тобто сімейного та громадського виховання, освіти, трудової діяльності тощо. Разом з тим люди з інвалідністю вкрай важко адаптуються та не можуть самостійно пройти етапи соціалізації, відновити чи покращити здоров'я, належно матеріально себе забезпечити тощо. У даному випадку потребується ґрунтовна і систематична підтримка з боку держави за рахунок соціальної допомоги та здійснення реабілітації інвалідів.

Так, згідно ст. 13 Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» Інваліди в Україні володіють усією повнотою соціально-економічних, політичних, особистих прав і свобод, закріплених Конституцією України, законами України та міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. У тексті міжнародно-правових актів можна виокремити, що реабілітація – це процес, який має на меті допомогти інвалідам досягти оптимального фізичного, інтелектуального, психічного і соціального рівня діяльності та підтримувати його, надавши тим самим засоби для зміни їхнього життя. Він включає в себе широке коло заходів від початкової та більш загальної реабілітації до цілеспрямованої діяльності, наприклад, відновлення професійної працездатності; ефективні і належні заходи для того, щоб надати інвалідам можливість для досягнення й збереження максимальної незалежності, повних фізичних, розумових, соціальних і професійних здібностей, а також повного включення й залучення до всіх аспектів життя.

Вказаний підхід значною мірою виражений у вітчизняному законодавстві. Так, Закон України «Про реабілітацію інвалідів в Україні» визначає, що реабілітація інвалідів – це система медичних, психологічних, педагогічних, фізичних, професійних, трудових, фізкультурно-спортивних, соціально-побутових заходів, спрямованих на надання особам допомоги у відновленні та компенсації порушених або втрачених функцій організму для досягнення і підтримання соціальної та матеріальної незалежності, трудової адаптації та інтеграції в суспільство, а також забезпечення інвалідів технічними та іншими засобами реабілітації і виробами медичного призначення. Реабілітаційні заходи здійснюються в спеціальних реабілітаційних установах для інвалідів. Однак, як вірно зазначає А. В. Іванов, система реабілітації інвалідів, окрім спеціальних реабілітаційних установ, включає ще ряд елементів – інвалідів, персонал, фінансові ресурси, норми права, оточення інвалідів (передусім сім'ю), реабілітаційні послуги, засоби реабілітації, інновації тощо.

Згідно з Порядком надання інвалідам та дітям-інвалідам реабілітаційних послуг, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 31.01.2007 № 80, реабілітаційні послуги надаються інваліду або дитині-інваліду відповідно до індивідуальної програми реабілітації – комплексу оптимальних видів, форм, обсягів, строків реабілітаційних заходів з визначенням порядку, місця їх

проведення, спрямованих на відновлення та компенсацію порушених або втрачених функцій організму і здібностей інваліда та дитини-інваліда. Для надання послуг у реабілітаційній установі інваліду (законному представнику інваліда) необхідно звернутися з відповідною заявою та документами до управління праці та соціального захисту населення, де зареєстровано місце проживання інваліда. Після цього компетентний державний орган розглядає протягом десяти днів заяву про надання послуг, повідомляє заявника про прийняте рішення та надсилає заяву разом з документами до реабілітаційної установи за місцем проживання інваліда.

З вищевикладеного можна зробити висновок, що комплекс реабілітаційних заходів щодо інвалідів включає в себе: 1) медичну реабілітацію; 2) психологічну реабілітацію; 3) соціальну реабілітацію; 4) трудову реабілітацію. Тому, реабілітаційна діяльність повинна бути побудована на певних принципах, які можна розділити на групи, виходячи з їх змістовного наповнення: 1) принципи, що забезпечують основоположні права та свободи людини і громадянина; 2) принципи, направлені на забезпечення соціально-психологічної інтегрованості індивіда; 3) принципи щодо забезпечення прозорості реабілітаційного процесу; 4) принципи медичного характеру, в тому числі щодо конфіденційності інформації про хворого; 5) принципи, що забезпечують фінансову складову реабілітації.

ДЕРЖАВНА СОЦІАЛЬНА ДОПОМОГА ОСОБАМ, ЯКІ НЕ МАЮТЬ ПРАВА НА ПЕНСІЮ ТА ІНВАЛІДАМ

Стурза О.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННПП НАВС Кривчук В.О.

Соціальна допомога – це одна з основних форм підтримки суспільством осіб, чие матеріальне становище не відповідає загальноприйнятому рівню забезпечення або є нижчим від встановленої межі забезпеченості, визначеної законодавством.

Правові засади надання державної соціальної допомоги особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам, а також надання державної соціальної допомоги на догляд визначає Закон України «Про державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам» (далі Закон).

Так, державна соціальна допомога особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам – це щомісячна державна допомога, що надається у грошовій формі особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам.

Інвалідом є особа зі стійким розладом функцій організму, що при взаємодії із зовнішнім середовищем може призводити до обмеження її життєдіяльності, внаслідок чого держава зобов'язана створити умови для реалізації нею прав нарівні з іншими громадянами та забезпечити її соціальний захист.

Для визначення права на соціальну допомогу застосовується прожитковий мінімум для осіб, які втратили працездатність, встановлений на дату звернення за допомогою, законом про державний бюджет України на відповідний рік. До слова, станом на листопад 2013 року прожитковий мінімум для осіб які втратили працездатність становить 894 гривні.

Слід зазначити, що після набрання чинності Закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» збільшено вік жінок, які мають право призначення державної соціальної допомоги особам, які не набули права на пенсію. Змінами до статті 1 Закону встановлено, що право на таку допомогу мають особи (і чоловіки і жінки), які досягла віку 63 років. До досягнення зазначеного віку до осіб, які не мають права на пенсію, належать жінки 1958 року народження і старші після досягнення ними такого віку.

Також право на державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам мають особи, що одночасно відповідають таким умовам:

- особи, що не одержують пенсію або соціальні виплати, що призначаються для відшкодування шкоди, заподіяної ушкодженням здоров'я на виробництві,